

נחל'י נצח

י"ל ע"י מוסדות ברסלב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

ר"ח	צאת השבת	כניסת השבת	הדלקת נרות
20:55	20:19	19:02	ירושלים
20:52	20:22	19:19	תל-אביב
20:56	20:23	19:13	חיפה
20:53	20:19	19:18	באר שבע

דבר ראש הישיבה

התחזקות בשלום

הידיעות על אסונות וקשיים רודפים אחד אחר רעהו • דברים שלא קרו במשך שנים מתרגשים עלינו בתכיפות • מה עלינו לעשות? • במה כל אחד יתחזק? • כציבור, את מה במיוחד מוטל על כולנו לתקן? • וגם: איך מרימים בול עץ ענק במשקל כמה טונות

עושים בכל יום התבודדות? איך קורה שעדיין אף אחד לא חוזר בו? וענה ואמר שכל אחד מתפלל שיתקיים רצונו שלו ולא שיתקיים רצון ה', ולכן עדיין יש מחלוקת.

להתפלל על השונאים

הכל תלוי באחדות ובמידת השלום, וזו המעלה הגבוהה ביותר. וידוע שהאר"י ז"ל הסתלק בגלל מחלוקת שהתחילה בין הנשים ומשם המשיכה לתלמידים. ולכן צריכים לדעת עד כמה חשוב להשקיע באחדות, בטרחה ובממון, רק כדי להגיע לשלום ולאור זך ונוח.

וכך נאמר בפרשתנו, שלמרות שמרים נענשה בצרעת לאחר שדיברה לשון הרע על משה, אך לצדיק יש רחמנות גדולה על הבריות, ולכן הוא עצמו התפלל על מרים "אל נא רפא נא לה", "רבונו של עולם, תרפא אותה". משה היה איש עניו באמת, אפילו שמדברים עליו ומחפרים אותו. וכך היה עם קרח. משה הלך לביתו של קרח כדי לפייס אותו לאחר שהסית נגדו את עם ישראל.

מי זוכר את כל המריבות והמחלוקות או האהבות שהיו לפני מאה שנה? זה מעניין את ההיסטוריונים בלבד...

ובאמת כך היה בכל זמן המדבר, שכולם היו באים למשה ואומרים "תן לנו פרנסה, תן לנו בשר ונאכלה", ואכן נתנו להם בשר אך אז הנהייתה מגיפה, ומה משה עושה? עוד פעם משה צועק ומתפלל לה, כמו שנאמר "ויתפלל משה אל ה' ותשקע האש". לאחר שיש צרה באים לצדיק.

עץ ענק על הרצפה

זו דרגה גבוהה ששייכת לצדיקים, אך כל אחד יכול לנסות להגיע למצב שישמע בזיונו וידום וישתוק. כתוב בתהלים (כג, ו) "אך טוב וחסד ירדפוני". מה הכוונה "ירדפוני"? לכאורה טוב וחסד לא רודפים, רדיפה זו מילה שיותר מתאימה לדינים וכד'.

והפירוש הוא, שעלינו לדעת שכל מה שרודף אותנו זה טוב וחסד ורק יעשה לו טוב וחסד, כי מי שרודף אותך זה רק לטובתך ככתוב בליקוטי מוהר"ן (ח"א תורה קסא): "המחלוקת מגביה ומרים את האדם, כי 'האדם עץ השדה' (דברים כ, יט), והנה עץ המונח על הארץ, אי אפשר לו להגביה את עצמו כי אם על ידי שבאין עליו מים שוטפים אזי המים מרימים ונושאים את העץ, והמחלוקת נקרא מים כמו שכתוב (תהלים פח, יח): 'סבוני כמים כל היום הקיפו עלי יחד'."

אדם שיזכור ויישם את הדברים הללו ייצל מהרבה צרות, גם בגשמיות וכמובן ברוחניות.

נו נמצאים לאחר ימים קשים. מאז אמצע שנת תש"פ היינו תחת אימת הנגיף ששיבש את כל העולם בהרבה עניינים, וכשהיה נראה שבחסידי ה' תמה המגפה אירע האסון האיום והנורא במירון בל"ג בעומר, בו הקרבנו מ"ה נפשות טהורות, ובעוד לא הספקנו להתאושש הוכנו במלחמה שהתפשטה בארץ והכניסה מאוד הרבה יהודים לייסורי גוף ונפש, ועוד הרבה עניינים קשים.

והנה ברור לכל אדם כי הקב"ה רוצה מאיתנו משהו, אך איננו יודעים מה כי אין לנו נביאים לומר על מה באה הצרה. אבל בכל זאת השי"ת רוצה מכל אחד מאיתנו שיתחזק בעניין שהוא צריך לתקן, לב כל אדם יודע מרת נפשו, וכל אחד יקבל על עצמו קבלות טובות והתחזקויות במה שיכול.

כמו כן יש להתחזק בתפילה ותחנונים על עם ישראל, הן על אותם שעדיין פצועים וכד' מהעבר, והן על העתיד שיסורו מאיתנו כל הקטרוגים ונוכל לעבוד את ה' בהשקט ובטח ובפרט ע"י ביאת משיח צדקנו.

לא ממש לכבוד ה'...

אמנם, למרות שכל אדם בפרטות יתחזק בעניין בו דרוש אצלו חיזוק, אבל העניין הכללי בו אנו צריכים חיזוק הוא בעיקר עניין המחלוקת, לברוח ממחלוקת.

כתוב בקהלת (ט, ו): "גם אהבתם גם שנאתם גם קנאתם כבר אבדה, וחלק אין להם עוד לעולם בכל אשר נעשה תחת השמש".

פירוש הפסוק הוא שלא נותר דבר מאהבות של העולם הזה, וגם לא מן המחלוקת והשנאה, כי מי זוכר את כל המריבות והמחלוקות או האהבות שהיו לפני מאה שנה? ואולי זוכרים שהיה אחד שחלק על משהו, אבל אין בזה תועלת וזה מעניין את ההיסטוריונים בלבד...

דוד המלך אמר בתהילים הרבה מילים על האויבים והשונאים שלו, וצריכים מאד להזהר כאשר אדם רב עם חברו שלא לכוון בתהילים על היריב, זו לא קנאת ה'. על פינחס בן אלעזר נאמר שקנאת ה' מי יכול לומר היום שהוא מקנא קנאת ה'? לעצרת רוב בני האדם בימנו מקנאים קנאת עצמם... אפילו כשאדם הולך לשדה להתבודד או כאשר הוא אומר תהלים, הוא מתפלל שיעשה רצונו הפרטי ולא חושב באמת ובתמים על כבוד שמים.

היו שני חסידי ברסלב שנהייתה ביניהם מחלוקת, ושאלו את אחד מגדולי אנ"ש איך יכול להיות, הרי שניהם

הדרך לליבות כולם

אהבה הרי העיקר חסר מן הספר, כל עוד הילד לא יקבל את מנת החום הראויה הרי האפייה לא תהא מושלמת...

יותר מגשם, שמש ואבא ואמא

התניא (בספר מאמרים הקצרים) כותב כי איש אשר פרנסתו היא להיות מחנך צריך לידע כי הוא נשלח משמים לעשות את זה, וממילא הדיבורים שהוא מדבר הם כמו דברי הנוביא שנושתלח מהשם! ההורים והמחנכים הם הממשיכים את מעמד הר סיני, הם המקיימים "הוודעתם לבניך ולבני בניך" וממילא עליהם לפעול עם שלושת הדרכים שהתורה ניתנה בהם לכלל ישראל בהר סיני: באש, במים ובמדבר (במדב"ר א, ד). "אש" - שבלב המחנך צריכה להיות אש קודש, התלהבות בתורה בעת מסירת שיעוריו, בהתלהבות יוכל להדליק את לב התלמידים, כי רק אש יכולה להבעיר אש. "מים" רומזים לתאווה, שהמחנך יראה בעצמו כי התאווה היחידה שלו מול הילדים תהיה אהבה ורצון ותשוקה לתורה. "מדבר" מרמז שצריך המחנך להיות מוכן להפקיד את עצמו עבור תלמידיו, שירגישו שהמלמד העומד מולם חושב ודואג להם בכל המישורים. הוא לא בא רק למסור שיעור ובוזה הוא סיים את תפקידו, אלא מוכן להתמסר בכל כוחו כדי לזכות בכלל ממשיכי המסורת של מעמד הר סיני בהוה.

נסיים בעובדה מעניינת מדברי הגמרא (סנהדרין קא): תנו רבנן, כשחלה ר' אליעזר נכנסו ארבעה חכמים לבקרו. נענה ר' טרפון ואמר: טוב אתה לישראל מטיפה של גשמים, שהטיפה של גשמים בעולם הזה [לבד], ורבי בעוה"ז ובעוה"ב. נענה ר' יהושע ואמר טוב אתה לישראל יותר מגלגל חמה, שגלגל חמה בעוה"ז, ורבי בעוה"ז ובעוה"ב. נענה רבי אלעזר בן עזריה ואמר טוב אתה לישראל יותר מאב ואם, שאב ואם בעוה"ז ורבי בעוה"ז ובעוה"ב.

מסביר רבי חיים שמואלביץ זצ"ל ראש ישיבת מיר (שיחות מוסר מאמר יט, תשל"ג), ששלש אלה מסמלים ומביאים לידי ביטוי את השפעת הרב ופעולתו על תלמידיו, הן לקבל כח הצמיחה להתעלות למעלות עליונות כטיפות הגשם, והן להאיר לתלמידיו את דרכם בחיים ולהצילם מכל אבני נגף כשמש הזורחת, והן כי ללא טיפולו של אב ואם הריהו אומלל וחסר אונים. כי אין המחנך יכול לחנך ואין המתחנך יכול להתחנך אלא אם כן שורר ביניהם קשר אמיתי של אהבה ודאגה.

הרבה מחנכים שואלים: היאך ייתכן שניתן למלמד הכוח לשבת עם כתה של עשרים או שלושים ילדים, שלכל אחד מהם יש דעות ותכונות שונות, והרי המלמד ניצב בכיתתו לבד ואיש אינו יכול לתכנת אותו ללמד כראוי, ובפרט בדורנו דור שמעמיד למחנכים אתגרים מורכבים המביאים לפעמים לעגמת נפש?

יותר מזה: ידוע לכולנו שיש לכל אחד מהתלמידים כשרונות אחרים, אחד מהם בעל תפיסה מהירה והשני קשה תפיסה, השלישי הוא ילד שלא יכול לשבת ברגיעה וממול יושב הילד השקט כשעיניו מושפלות ארצה. איך יוכל המחנך לשלב אותם יחד, לעצב את דרכם החינוכית והתורנית, ובעיקר ללמד אותם ולחנך אותם יחד. האם ניתן להגיע לזה?

אפייה בחום נמוך מדי

את התשובה ננסה לקבל מתוך פרשת השבוע בה נאמר (יא, יב): "האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנוכי ילידתיהו, כי תאמר אלי שאהו בחיקך כאשר ישא האומן את היונק".

וכה דברי הספורנו על הפסוק הנ"ל: "הנה האב יכול להנהיג את בניו אע"פ שהם חלוקי הדעות, וזה כי כולם חושבים אותו לאוהב שישתדל בכל כוחו להטיב להם, אבל אלה אינם בוטחים בי כלל וחושדים ומנסים לראות מה אעשה בעדם". דברים כדורבנות.

דברי הספורנו הם עיקר הנקודה וההדרכה למלמדים ומחנכים שיצליחו בכל סוגי התלמידים בעלי כל סוגי הקשיים. עיקר ושורש ההצלחה הוא בכך שירגישו הבנים והתלמידים אהבה מצידו, ייחרט בליבם שהוא רוצה רק בטובתם האישית, וממילא יקבלו את דבריו וזה מקשר אותם לקבל כל מה שיבקש מהם.

וכך פוסק הרמב"ם בהלכות ת"ת (פ"ה ה"ב): "וצריך אדם להזהר בתלמידיו ולאוהבן, שהם הבנים המהנין בעולם הזה ולעולם הבא". שתי הלכות למדנו מדברי הרמב"ם: האחד - "להזהר בתלמידיו", כלומר אין לעשות כל פעולה בפזיזות ובמהירות אלא לחשוב כל צעד מתוך בזהירות, וההלכה הנוספת "לאוהבן", לאהוב את התלמיד, חיוב נוסף על המצווה לאהוב כל יהודי. כנראה שזה התנאי להכשיר את המלמד להצליח בתפקידו כמחנך: לאהוב את תלמידו כאהבת אב לבנו. לא כאלו הגורסים כי מקומו של חינוך הוא בבית הספר, ואילו מקומה של האהבה לילד היא בבית, מדברי הרמב"ם רואים שבחינוך ללא

זהו חיוב נוסף על המצווה לאהוב כל יהודי. כנראה שזה התנאי להכשיר את המלמד להצליח בתפקידו כמחנך

הופיע! גליון חודש סיוון

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר

מתאים לכל בני המשפחה

מסלול 1:

חודש ראשון

ב-1 ש' בלבד!

מסלול 2:

3 חודשים ראשונים

ב-9 ש' בלבד!

מסלול 27:

28 ש' לחודש

בלבד!

מוקד מנויים: 02-623-1218

לאנגלים או ליהודים?

ולעשות כל מה שאפשר למרות שנראה בעליל ש-99% מהעבודה הלכה לריק. למרות שנשלתי בזה ובהוא, על אף שאני מרגיש שהכל כבר אבוד וה' כבר ממש סולד ממני, להתגבר בכל הכוח, להאמין בכוחו של אוהב אותי ושוב להידחף אל תוך היכל המלך שמשם נזרקתי בבושת פנים לפני דקה. זו עזות אמיתית.

ויושב בשמים מביט ומקשיב, רואה כל נקודה של מאמץ שלנו, מבין אל כל מעשינו ומעריך מאוד. מעריך זו מילה פשוטה יחסית: הוא ממש מתפאר בנו. תנו עוז לאלקים - על ישראל גאוותו. ה' מאוד מתגאה ומתפאר בכל תעוזה שלנו, כי זה ממש גדול.

...

אחד הדברים שהכי מסמלים את השתבחותו של ה' בנו היא המנורה, זאת שהתורה פותחת בה את פרשתנו. ה' עושה בה נס מתמיד ובלתי פוסק, שהרגו המערבי לא פוסק מלדלוך במשך שנים, וזאת בתור "עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל", כנאמר בגמרא (מנחות פו, ב). ה' אוהב אותנו ורק בגלל שהוא כל

כך אוהב אותנו הוא יורד כביכול לעולם הזה ומשרה את שכינתו אצלנו.

ובגלל מה זכינו לזה? בזכות איזה מעשה ספציפי ה' מתגאה ומתפאר בנו?

גם לזה התורה מתייחסת: "זהה מעשה המנורה - מקשה זהב", השם מתפאר בנו בגלל העקשנות. בגלל זה שאיננו עוזבים את ה' בשום אופן, גם אם כל הסיכויים נגדנו, גם אם אנו רואים שהכל לרעתנו - אנו מתעקשים ופועלים בכל זאת. זו תפארתנו, זו גאוות ה' בנו.

וצריך לזכור, שהדרך הכי טובה לבטא את העקשנות הזו היא ברצון ובתשוקה, כי במעשה - איך נתעקש לנסוע לאומן לדוגמא? לעמוד ימים שלמים בטרמינל הנעול? אבל לרצות אפשר תמיד, זה הלימוד שלנו מ'בהעלותך': בעניין הרצון - להיות "מקשה זהב" בהתעקשות איתנה וחזקה.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ח "א תורה כב, ליקוטי הלכות ברכת המזון ה"ד)

פני שבועיים קיבלנו את התורה בשבועות, ועלה בקרבי רעיון נפלא: במקום שה' ייתן את התורה לנו, ייתן אותה לאנגלים. רעיון, לא?

אני מניח שאתה מזדעזע מעצם המחשבה על כך, וברור שאתה צודק. רק שאלתי כדי לחדד את העניין: במה אנו מיוחדים יותר משאר האומות שלכן ניתנה לנו התורה?

כמו שהגמרא (ביצה כה, ב) שואלת: "מפני מה ניתנה תורה לישראל?".

והתשובה מפתיעה: "מפני שהן עזין". העם שלנו מאוד עז-פנים, אנחנו ממש לא כמו האנגלים לדוגמה, שבטבעם הרבה יותר ביישנים ורגועים, ורק לכן ניתנה לנו התורה.

מה כל כך חשוב להיות עז כדי לקבל תורה מהשם?

כי אם תתן את התורה לאדם שאינו עז - מי כמונו יודע שיישבר במניעה הראשונה/שניה/שלישית שלו. תדמיין איך ייראה גוי אנגלי שמאוד רוצה לנסוע לאומן אבל אסרו עליו. נסיון לדחוף כאן ושם, וזהו; משיכת כתפיים. מה אני עוד יכול לעשות?

לא תראה מאמצים חובקי עולם, הסתננויות והפצרות, אימים ותפילות דומעות.

ובדיוק לכן אנחנו פה, כדי להוכיח את העזות שלנו, כמו שרבינו הק' (בתורה כב) מתבטא בלשונו במילים נחרצות: "אי אפשר להתקרב אל הקדושה כי אם על ידי עזות, כמו שכתוב: 'היו עז כנמ"'. אי אפשר, אתה מבין?

עבודת השם איננה שיט על מי מנוחות בים המלח. היא יותר דומה לקייאקים בלתי אפשריים באמצע מפלי הבניאס. אתה מתחיל, כולך באורות ובהתרגשות, ואז בום, הכל נופל, ברוכה הבאה המניעה הראשונה. טרם הספקת לקבל את פניה כראוי, והנה שוב מגיעה המניעה השנייה. צריך להיות עז כנמר, להתגבר בחריקת שיניים ובחשיקת שפתיים על כל הבלבולים וההפרעות,

**אתה מתחיל,
כולך באורות
ובהתרגשות, ואז
בום. הכל נופל.
ברוכה הבאה
המניעה הראשונה**

לצעירי הצאן

כיפת ברזל רוחנית

למרות שכל אדם בפרטות יתחזק בענין בו דרוש אצלו חזוק, אבל הענין הכללי בו אנו צריכים חזוק הוא בעקר ענין המחלקת, לברח ממחלקת. הכל תלוי באחדות ובמדת השלום, ולכן צריכים להשקיע מאד באחדות, בסדרה ובממון, רק כדי להגיע לשלום ולאזיר זך ונוח.

מתוך מאמר ראש הישיבה

לסגור את הישיבה

85 שנים לפטירת המשגיח רבי ירוחם ממיר, שב"ק ח"י אייר תשפ"א - תרצ"ו

ם מי שהסתכל עליהם מרחוק ראה את הסערה האצורה בליבם. זה עתה הם חוזרים מהיכל הישיבה, לאחר יום שלם של לימוד נפלא ורציף של גמרא ומפטישה בכל העיון הנדרש, ולאחר שיחה מעמיקה מהמשגיח הנערץ שאותה עדיין לא הספיקו "לעכל" די הצורך.

נערים מכל קצוות אירופה הם, ואחד מביניהם אף הרחיק לכאן מאמריקה ארץ הזהב, אך כאן במיר ההבדלים היטשטשו ונמוגו. הרצון המשותף לכולם היה להתעלות בתורה וביראת שמים באופן שרק מיר יכולה לספק, והיא סיפקה זאת ביד רחבה, ובמיוחד במאמרו המיוחדים של המשגיח.

עומקים מחשבתיים שלא יאומנו נפרשו ביד אמן אל מול אזניהם הפעורות, וכנערים בוגרים התחילו כבר להבין מהו "יהודי", מהו "מצוה", על הפסגות הנפלאות שכובש כל שביב של מעשה טוב, ומאיך - עומקה המחריד של כל פעולה זעירה שנעשתה שלא כרצון הבורא.

קעת הם חוזרים לבית האכסניה, שנים מפללים ביניהם בסוגיות הגמרא בכתובות דף צ"ח, שלשה אחרים דנים ביניהם בערניות על הוכחתו של המשגיח מישמעאל לגבי עניין התשובה, אך הכל בקולות מהוסיים, שלא להעיר את דיירי הרחוב שרבים מהם הלכו לישון זה מכבר.

לתע קריאות רחוקות הפרו את השקט. הם הסתכלו לאחוריהם בחשש, אך לא הצליחו לראות משהו ברור בשל החושך היחסי ששרר ברחוב.

הם החלו להאין מעט את צעדיהם, תוך שאל ליבם של הפחדנים שביניהם מזדחל פחד עמום, ואז הם מתחילים לשמוע קולות של אנשים רבים הצועקים אליהם ורצים לעברם.

למרות שמיר היא עיירה יהודית יחסית, אבל אנוטישמים לא חסר בשום מקום. הבחורים מתחילים לנוס מפני הרודפים שמידי פעם צועקים משהו ממרחק, אך נראה כי הם מצידם מגבירים את המהירות ונחוישים בדעתם להשיג את הבחורים הנפחדים.

עיני הנערים התרוצצו בבהלה הנה והנה, עד שסוף סוף הגיעו לקרבת בית האכסניה שלהם. בנשימה טרופה פתחו את הדלת בזריזות, וכנסו כולם פנימה וסגרו אחריהם תוך מנסים להסדיר את פעימות הלב הדופק מהריצה ומהפחד.

לא עוברת חצי דקה ודפיקות נמרצות נשמעו בדלת. הבחורים המבוהלים כמובן לא מיהרו לפתוח, אבל בעל הבית הביט בעינית וכשראה כי שוטרים הם הדופקים נחרד והכניסם מיד אל האכסניה.

הבחורים לא הבינו מי הספיק להזעיק את השוטרים להגן עליהם מפני הפורעים, אך מדברי השוטרים התבררה להם טעותם: "אמרו נא, האם הנכם חסרי דעה? שוטרים פונים אליכם ממרחק ושואלים להותכם, ובמקום לענות אתם בורחים! כפסע היה ביניכם לבין

פציעה מכדורי רובינו!".
הבחורים קלטו את אשר קרה, והחלו להתנצל בפני אנשי החוק כי לא הדעה הדריכה את צעדיהם אלא הפחד, החושך בלבב אותם לגמרי. ודאי אם היו יודעים כי שוטרים הם האנשים הרצים אחריהם לא היו בורחים. השוטרים נרגעו קמעא, אך בקשו לראות מיד את תעודותיהם של הבחורים; אולי מסתננים הם ולכן ברחו מפניהם?

מהם שהחזיקו בכיסם את תעודת הזהות, ומהם ניגשו אל המדף בו היו מאוכסנים חפציהם ושלפו את המסמכים המזהים, אך הצעיר מביניהם, הבחור שלמה שמשון קרליץ, נתקע. הוא לא החזיק את התעודה עליו, ואכסנייתו היתה רחוקה יותר.

דרישות מוסריות נפלאות. רבי ירוחם ליבוביץ

ראו" החלו הבחורים לשכנע את השוטרים, "לכולנו יש ניירות מסודרים, רק בחור אחד שכח את המסמכים באכסנייתו. ממה אתם חוששים? תניחו אותו לנפשו!". אבל השוטרים לא הסכימו לשחררו לפני שיביא לידיהם תעודות עדכניות, ושלמה שמשון נאלץ לצעוד ברחובה של מיר בשעה מאוחרת זו בראש שיירת השוטרים שליווהו אל אכסנייתו בה יראה להם את מסמכיו וישחררו לחיים ולשלום, כפי שאכן היה.

...

המעשה נשכח בתהום הנשייה. גם שלמה שמשון לא הניח למקרה הלא-נעים לשבש את מנוחת רוחו, והלך לישון לא לפני שקרא שמע בדבקות ועיין בספר עד שנרדם.

למחרת הודיע המשגיח רבי ירוחם על שיחה שהוא מתעתד לשאת, שמוע"ס שלא מן המניין. הבחורים הצטופפו בחדר המיוחד בו היה המשגיח מוסר את שיחותיו, והמשגיח ניגש מיד לעניין: "אומר לכם את האמת: עקב המקרה החמור שאירע אתמול - חשבתי אולי יש לסגור את הישיבה, וכבר שוחחתי על הנושא עם רבני הישיבה".

הלם הושלך בחדר. רוב הבחורים לא ידעו כלל על מה שקרה ביום האתמול, וגם אותם שכן ידעו לא הבינו על מה יצא הקצף לסגור את הישיבה הנודעת לתהילה.

כשראה כי אזני הבחורים כרויות לשמוע את התוכחה המשיך רבי ירוחם וסיפר לבחורים את מה שאירע אמש, וסיים בתוכחה נוקבת: "איך ייתכן כי הבחורים נתנו לחתרם ללכת לבדו עם השוטרים באישון ליל? אינני מדבר על הסכנה שבדבר, אך האם לא חשבתם על ההרגשה הבלתי-נעימה של פחד וחשש שוודאי יקנו בליבו של הבחור? כל התורה לא שווה מאום כשאין מידות טובות!".

המקרה היה לשיחת רבים בישיבה, ולמשך זמן רב הותיר את רישומו על הלך הרוח בישיבה, עד כמה עלינו להזהר בכבודו ובהרגשתו הנעימה של כל יהודי, עד כדי הגפת הישיבה על מסגר ובריח עקב אי מילוי תפקידה בישראל - העמדת בני תורה אמיתיים.

(מקור: "עמודי שט" - חייו של הגר"ש קרליץ [אחינו של החו"א])

הכי קרוב - הכי מפנק

המינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקוה מטואר

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

81 LANDAU

לנדאו - הבית שלכם באומן

שאלה:

האם אפשר לברך "מאורי האש" מרחוק?

צורך ליהנות ממש, אלא שיעמוד קרוב מספיק באופן שיוכל ליהנות אם ירצה (וכ"כ התהלה לדוד סק"ד ועוד פוסקים, ועל בשו"ת אגרות משה ח"ה סי' ט אות ט וצ"ע).

וכדי לדעת אם אכן הוא מספיק קרוב לאש כדי להבחין בין שני סוגי מטבעות, נוהגים להסתכל בציפורניים ולראות אם יכול להבדיל בין הציפורן לבשר הסמוך לו, שאז ודאי יוכל להבחין בין שני מטבעות [ויש עוד עניינים בהסתכלות בציפורנים דוקא, כמבואר בפוסקים].

ואם אינו קרוב מספיק לאש בשעת הברכה [שאינו יכול להבחין ע"י אור הנר בין שני מטבעות], לא יברך עד שיתקרר לנו, ולא די שיברך מרחוק ואז יתקרר כדי להביט (ע"י משנ"ב סי' רצז סוף סק"ג), כלשון המשנה "אין מברכין...עד שיאותר לאורו", כלומר, אסור לברך עד שיהיה קרוב ברמה שיוכל ליהנות מאור האש.

תשובה: בשעת הברכה צריך להיות קרוב לאש, ברמה כזו שיוכל להבחין ע"י אור האש בין שני מטבעות שונים או בין הציפורן לבשר הסמוך לה.

הרחב דבר: נאמר במשנה (ברכות פ"ח מ"ו) שלא מברכים על הנר במוצאי שבת עד שיאותר לאורו, כלומר שיהנו מאורו.

והנה לשון המשנה משמע שצריך ליהנות ממש, אבל הרבה ראשונים סוברים שמספיק שעומד קרוב לנו בצורה שיוכל ליהנות, כלומר שהמשנה באה רק לומר שהיהודי המברך לא יהיה רחוק מהאש כל-כך שאם היה רוצה לא היה יכול להשתמש בנר (ויש הסוברים שזו המחלוקת בגמ' שם נג, ב).

וב"שולחן ערוך" (סי' רח"צ ס"ד) כך הלשון: "אין מברכין על הנר עד שיאותר לאורו, דהיינו שיהיה סמוך לו בכדי שיוכל להכיר בין מטבע מדינה זו למטבע מדינה אחרת". משמע מלשון המחבר שאין

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

כאילו הוא אויר

השוטרים שבפתת, אך הוא אחר את המועד. הדלת נפתחה.

על מפתן הדלת עמדו שלושה שוטרים חמורי סבר. ר' לוי יצחק צנח על המטה חסר אוניס, כששלת השוטרים נכנסו אל הבית ונעמדו לצד השלחן. הם הביטו לצדדים ואז אל המיטה שבצד. מאחוריהם עמד רבי משה ירוסלבסקי, בעל הבית, והבין כי כלתה אליו הרעה ובעוד רגע יקחו אותו השוטרים, שכבר הבחינו באורח, וכבר ימצאו את הדרך להעליל עליו עלילה כלשהי. כמה שניות של מתח עצום חלפו, ולפתע הסתובבו השוטרים לאחור, הנהנו בראשם לרבי משה ירוסלבסקי כאלו הם מבקשים לומר: 'אנחנו שמחים שאתה שומר על החוק ואינך מארח בביתך יהודים לשבת', ואז יצאו מן הבית וסגרו את הדלת להפתעתם האינסופית של בעל הבית והאורח.

חסידי ברסלב היו מסימים את הספור הזה במלים שמקורם בספרים הקדושים: "שבת הוא בחינת עין לא ראתה".

רבי משה ירוסלבסקי נפטר בי"ט בסיון תשל"ח. (מגזין "ניצוצות" שבט תשע"ט)

חסד במסירות נפש, הרב ירוסלבסקי

ברוסיה של אותם ימים לא היה איסור מפרש לארח יהודים בבית לשבת, אך שוטרים מטעם הממשלה נהגו להכנס מדי פעם לבתי היהודים, וכשהיו מגלים אורחים בבית היו עוצרים את בעל הבית ואת אורחיו בחשדות כאלו ואחרים, ולעתים נגזר עליהם גזר דין מות.

לא פלא שאיש לא הסכים לארח יהודים בביתו. רק יהודי אחד תושב אומן עשה זאת. היה זה רבי משה ירוסלבסקי ז"ל, שהסכים לקבל יהודים לסעודה בביתו בשבת. רצונו העז לארח יהודים גבר על הפחד, ובמסירות נפש היה מזמין באפן קבוע יהודים לביתו. מיד עם צאת השבת היה רבי משה מסמן לאורחים שיצאו מביתו אחר בחינת השטח ויודאו שאיש אינו מבחין בהם.

שעת סעודה שלישית. ליד שלחן של הרב ירוסלבסקי יושב גם אורחו, רבי לוי יצחק בנדל. הם הוגים בתורתו של רבנו הקדוש ומשוחחים בדברי תורה, כשלתעו נשמעו דפיקות בדלת: "משטרה! פתחו מייד!". פניהם של שני הצדיקים הלבינו. ר' לוי יצחק נעמד מיד ופנה לחפש מחבוא אך לא מצא שום חפץ או רהיט לשכב מאחוריו, והדלת כבר עמדה להשבר מעצמת הדפיקות. הוא רץ במהירות לכיוון המיטה שעמדה בפנת החדר, אולי מאחוריה יצליח להחביא עצמו מפני

פתגם השבוע

אל תכעס על ילדיך באמת רק כלפי חוץ

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עמיא שליט"א

נתן בת-בת-שבע ואדל בת-דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

ט"א טע"ט

סטודיו ליצירת יהודית

ניצוץ דורי | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

ניגון אחרון לזיכרון

ביקש שיקליטו את הניגון למשמרת. הבחור יוסף דוד ז"ל מנגן בכינור

ש בועות ספורים אחרי לכתו של הבחור הקדוש יוסף דוד אלחדד ז"ל נחשף ניגון מרטיט ומיוחד אותו הלחין בסמוך לציון רבינו הקדוש במוצאי יום כיפור האחרון, ואף ביקש שיקליטו אותו בכדי שיעמוד למשמרת.

כישרון ניגון מופלא

בעיצומם של ימי השלושים על לקיטת חמישה וארבעים שושנים טהורים, קרבנות ל"ג בעומר תשפ"א, ובתוכם שבעת הנרות מטובי אנשי שלומינו חסידי ברסלב, ביניהם שנים מבניו של הרה"ח ר' מאיר נחמן אלחדד שליט"א מחשובי אנ"ש בירושלים ה"ה הבחור עדין הנפש יוסף דוד אלחדד ע"ה ואחיו ילד השעשועים משה מרדכי אלחדד ע"ה, נחשף ניגון חדש פרי לחנו של הבחור היקר יוסף דוד, שהיה גם בעל מנגן מיוחד במינו.

הבחור יוסף דוד ז"ל ידע בכישורו המבורך לנגן על כינור, וזכה לשמח בכך רבים במשך השנים האחרונות כאשר לקח איתו את כינורו לכל מקום ובכל הזדמנות היה מוציא ומנגן ניגוני התעוררות ושמחה.

"זה קרה במוצאי יום כיפור האחרון" מגולל את סיפורו של הניגון הרב ר' הערש"ל פסטג, מי שהיה באותם דקות בציונו הקדוש של רבינו נחמן באומן והתבקש על ידי הבחור יוסף דוד להקליט את הניגון ולשומר.

"פגשתי את הבה"ח יוסף דוד אלחדד ז"ל, שמחנו ורקדנו. הוא ניגן בכינורו לחן חדש עם המילים "ושמחת בחגך", לקראת חג הסוכות הקרב, יוסף דוד ביקש ממני להקליט את הלחן שיהיה אצלי למשמרת".

ההקלטה נמחקה

"ננתבא ולא ידע מה ננתבא... הקלטתי. חלפו שבעה חודשים ובמוצאי ל"ג בעומר, אחרי האסון הנורא במירון, נזכרתי בהקלטה, חיפשתי אותה בין ההקלטות שלי, ולא מצאתי. הצטערתי מאוד שאין לי את ההקלטה במכשיר ובזיכרון בראש".

מאז ששמע הרב פסטג על הבשורה הקשה הוא ניסה פעם אחר פעם לנסות ולהיזכר בניגון שהקליט אך ככל שניסה לא הצליח להיזכר בו, אך רק חלפו מספר ימים וזה אכן קרה.

"בניחום האבלים אצל אביו, ר' מאיר אלחדד יבלח"ט, דיברנו על ההיכרות והחברות שהיתה לי עם בנו, וסיפרתי לו בצער שאני לא מוצא את הלחן הנפלא שהוא ביקש ממני להקליט ואף אינני זוכר אותו, ורבי מאיר ענה לי שבנו סיפר לו על ההקלטה ההיא.

"יצאתי מביתם של משפחת אלחדד ופניתי להתפלל

מעריב, בדרך לערבית שבטיבלאך בית ישראל נזכרתי פתאום בלחן. הוא התנגן לי בראש, עם מילים חדשות "ואהבת לרעך כמוך, זה כלל גדול בתורה".

"כולנו מאמינים בני מאמינים, וידוע שנשמט הנפטר נמצאת במקום שיושבים שבעה עליו, ושומע מה שמדברים. יוסף דוד שמע את השיחה ביני ובין אביו, ורצה שהשיר השמח והמחזק שלו יצא לעולם, לכן הוא פעל להכניס לי את זה לראש, והפעם עם המילים החדשות, שכל כך מתאימות לו".

לזכות לכמוך ממש

יוסף דוד היה בחור שתימיד דיבר על החשיבות של מאור פנים וחיוך אחד לשני, והיה מתאונן לאביו ר' מאיר נחמן: "למה אנשים לא מחייכים אחד לשני, כמה עולה לחייך??". "בעיניי", אומר ר' הערש"ל, "זהו מסר וצוואה: "ואהבת לרעך כמוך". כולם מדברים על צורך ההתחזקות של כולנו במצוות שבין אדם לחברו, וכמו שאמרו חז"ל "ואהבת לרעך כמוך - כמוך ממש".

ר' הערש"ל מסיים בברכה "שיהיה לזכות ליוסף דוד ז"ל, ולאחיו הילד הטהור משה מרדכי ז"ל, בני ר' מאיר נחמן אלחדד שליט"א, איתם היה לי קשר עמוק בלתי מוסבר בשנים האחרונות, בכל פעם שנפגשנו".

לאורך כל ימי השבעה סיפרו רבים על כך שפגשו את הבחור יוסף דוד ז"ל מנגן בכינור בהזדמנויות שונות וניגונו עשה עליהם רושם אדיר, כעת נותר לזכרו הניגון המיוחד שהותיר כאן אחריו.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

להזמנות:
02-6289761
052-7679638

שביל חדש
נפתח אל הלב